

назадъ за отстъпване. Ако ли пакъ неприятелътъ си запуши носа и захване горѣщо да прѣслѣдва, то тогава може да се фрѣкне на въздуха.

Охриптелиятъ еврейтъ се горѣщеше да доказва и се сърдяше. — Ще видите, че мѣето изнаимѣрване е хубаво; турското правителство за него ще ме произведе подполковникъ. Кѣлня се въ името на Макъ-Махона и моятъ африкански походъ! Когато азъ тамъ искомандувахъ, то затрепера Атласъ, а Макъ-Махонъ ме подрѣна за ухото.

Не така весело расправяха за другото събитие. Чо! баджиятъ се смутиха; макаръ тѣ и да не сж се уславяли съ комитетитѣ и да не сж взимали върху себе си никакви обязательства, но тѣ сж Българи, ония сжщо сж Българи и се борятъ за българската свобода. Ще надвиятъ ли тѣ? Не е ли по-добрѣ да държимъ султана и Турцитѣ? Въ султана по женско колѣно, отъ сръбски княгини, тече славянска кръвъ. Той образува българска войска, казацитѣ и драгунитѣ, и имъ остави вѣрата, язика и обичаитѣ. Българитѣ той възвишава, на Ерменцитѣ той е повѣрилъ хазната, на Гърцитѣ перото, а на насъ Славянитѣ той даде сабли; добрѣ ни е при сабитѣ и добрѣ сме ний съ Турцитѣ; отъ когато се завѣдиха казацитѣ, ние си живѣемъ като съ братя и не се чуватъ псувни противъ гяурина. Ний сега знаемъ единъ другиго, а какво ще бжде безъ тѣхъ, това ний не знаемъ. По-добрѣ да си останемъ при старото, отъ колкото да търсимъ неизвѣстното. Така мисляха въ душата си бъл арскиятъ чорбаджий, насѣдчаваха се, но бѣхъ скръбни. Единъ отъ тѣхъ грѣмко чете вѣстника, и се запиная като не намира въ него каквото му се иска. На другиго се иска да поприказва съ казацитѣ, но той не знае съ какво да захване, на какво да отговаря, нѣкаква си несвързана бъркотия въ мислитѣ и въ думитѣ.

Охрипѣлиятъ еврейтъ цмока съ языка си на билярда, а чорбаджийтъ се заловиха за ракията и ментата, Купийтъ здравякъ, по прѣкоръ „италиянската коричка“. съ чашката въ ржка казва: